

"Доколку се собираме околу огнот треба да се собираме како христијани во смисла пеејќи духовни песни и да се радуваме зашто доаѓа празникот на Христовото раѓање. А, со раѓањето на Христа човештвото се осветлува со знаење и со мудрост", вели отец Горан Тасески.

"Христос дојде на светот да му покаже на човекот кој е и како треба да живее, за да го доживее она што е благодетно живеење на човекот, а тоа е постојаното или вечно престојување во царството небесно, кое уште на самиот почеток му беше предодредено на човекот. Но, како што веќе знаеме, заради паѓањето на Адам во грев човекот се оддалечи од сите оние блага кои му беа подготвени за да ги вкуси како зрел сотрудиник Божји. Собирањата околу огновите мора да го имаат тој печат, христијаните мора да знаат дека, пред сè, се собираат заради раѓањето Христово, а потоа заради трпезите".

"Христос се Роди !- За да подари радост и мир во нашите срца, амин!"

Пишува: Кокан СТОЈЧЕВ

САМО СО СКРОМНОСТ И ЧИСТО СРЦЕ СЕ ВЛЕГУВА ВО ЦАРСТВОТО ХРИСТОВО, ОТЕЦ ГОРАН ТАСЕСКИ

Рождеството Христово, Божик, кој често пати се поврзува и со други етнолошки народни религијски обичаи, всушност претставува љубов, која преку раѓањето на Спасителот, христијаните го менуваат своето суштинско и материјално битие на земјата. Од аспект на верата, религијата, верскиот празник Божик сè уште претставува непознаница, иако тој длабоко е вкоренет кај македонскиот народ и кај останатите верници во Република Македонија.

"Празникот на раѓањето Христово е од огромно значење за човештвото, пред сè, за секој православен христијанин, бидејќи него го доживува како лично општење со Бога и се подготвува да го доживее раѓањето Христово, како едно свое духовно раѓање, односно ја подготвува својата душа да стане пеште-

ра во која ќе се роди Христос, како оној пат кога дојде на светот, кога беше положен во Витлеемската пештера. За секоја човекова душа тоа е огромна радост и воопшто за човештвото, бидејќи да се има Христос значи да се има највозвишеното, најсветото, нешто што човековиот ум и човековото срце не може да го искаже со говор и истото само се доживува во една радост во која се топат сите земни грижи и исчезнува современоста за нашето живеење од аспект на покривање на сите наши материјални потреби.

Значи, да се фокусираме кон духовниот живот, затоа што преку возвишувањето ние можеме да направиме правилен поредок за нашите материјални потреби на земјата. На тој начин сме подготвени да го празнуваме Божик, празникот во кој ќе имаме свој удел, а

"Некаде околу III век, христијаните почнале официјално да го празнуваат раѓањето Христово, бидејќи преку раѓањето Христово, всушност целата Црква обзнанила за доаѓањето на Христос, вистинското сонце - сонцето на правдата", објаснува отец Тасески.

чувството на духовна радост ќе ги исполни нашите срца. А, сè што е поинаку е само еден дел од она што ќе може да се нарече дека е дел од оној народен колорит, во кој се испреплетени многу работи. Православните христијани го празнуваат Божик со некакви,

ХРИСТОС Е НАШЕТО СОНЦЕ НА ПРАВДАТА

Бога на висините и на земјата мир, меѓу луѓето добра волја! Во оваа реченица се дава севкупното откровение и значење на празникот", објаснува отец Горан Тасески од црковниот храм "Св. Петар и Павле" во населбата Горче Петров во Скопје.

ДА БИДЕМЕ СКРОМНИ

Тоа значи дека треба да правиме разлика меѓу оние стари пагански обичаи кои се поврзуваат со суроварите, со коледарите и огнот кој претставува Божја светлина за раѓањето на Христа, а подоцна и за симнувањето на светиот дух, кој е печат Христов наменет за верниците.

"Доколку ние се собираме околу огнот треба да се собираме како христијани, во смисла за која претходно зборував - ќе ги изобразиме пастирите, а пеејќи ја оваа духовна песна, која ангелите ја пееле и други кои се во врска со празникот ќе се радуваме затоа што доаѓа Христовото раѓање, кое го осветлува човештвото со знаење и со мудрост, бидејќи Христос дојде во светот да му покаже на човекот кој е и како треба да живее, за да го доживее она што значи благодетно живеење на човекот, а тоа е постојаното или вечно престојување во царското небесно, кое уште на самиот почеток му беше предодредено на човекот. Но, како што веќе знаеме, заради паѓањето на Адам во грев човекот се оддалечи од сите оние блага кои му беа подготвени за да ги вкуси како зрел сотружник Божји. Меѓутоа, да се вратам назад, собирањата околу огновите мора да го имаат тој печат, христијаните мора да знаат дека, пред сè, се собираат заради раѓањето Христово, а потоа за трпезите или добрата забава, или за живите свирки, кои се начуваат во тој период, па има инциденти итн. Сакам да потенцирам дека таквата практика мора да се промени. Зошто да се прават огромни трошоци за трпеза, кои во тој период навистина не се потребни, туку е потребно нешто

"Ние со постот изразуваме едно покајание за нашиот грешен живот и преку тоа покајание ја доживуваме најрадосната вест, а тоа е раѓањето на Спасителот. Значи, да се подготвиме преку покајание и молитва за доаѓањето Христово, кое во нас ќе донесе радост, мир, утеха и надеж дека ќе ни даде правилна и вистинска насока во нашето живеење", ни укажува отецот од црковниот храм "Св. Петар и Павле" во населбата Горче Петров во Скопје.

да речам, симболизми, со некои собирања, но на сè тоа мора да му се даде вистински печат, бидејќи ако се вратиме наназад во историјата, ќе видиме дека мудрите православни мисионери, кога доаѓале во допир со неправославното население, тие гледале нивните обичаи да добијат печат Христов, и така собирајќи се преку тогашните обичаи, на нивните собори да слават за Христос, да разговараат и да размислуваат за Христос, како веќе крстени христијани.

Во тој аспект мора да се бара суштината на славењето на Божик, иако тоа е преплетено со некои стари пагански обичаи, како што е и собирањето околу запалени огнови. Собирањето околу огновите мора да има христијанска димензија, бидејќи собирајќи се околу огнот христијаните ги симболизираат пастирите, кои во онаа ноќ, стоејќи кај своите стада ја добиле најрадосната вест за Христовото раѓање, откриена од ангелите со поздравот: 'Слава на

друго - срце смирено, умерено со јадењата, радосно расположение, кое не треба да кулминира со некоја фешта, која нема никаква основа со празникот", предупредува отец Тасески.

Празникот има и друга димензија, се продлабочуваат семејните врски, се бара благодет и смиреност на духот, а тој дури се поврзува и со некои подоцнежни верски празници, каде се разобличува човековиот грев.

"Во Стариот завет, во десетте Божји заповеди јасно е кажано како човекот треба да живее, но она што недостасувало е да се живее со помошта Божја, бидејќи човекот толку забраздил во гревот, а неговата грешна природа го надминува неговиот напор дека може да постигне нешто добро, како што и вели Св. апостол Павле за себе: 'Јас сакам да правам добро, но телото мое и органите се противат на она што сакам да го направам'.

И понатаму констатира: 'Грешен човек сум јас, кој може да ми помогне' - и потоа говори:

'Му благодарам на Бога за неговиот дар'/парф. од Рим. 7. 22-25/, а тој дар е даден преку воскресението Христово. Значи, преку распувањето на телото, човештвото се спасува од гревот и затоа ние преку крштевањето се ослободуваме од гревот, бидејќи се крштеваме во смртта Христова за да воскреснеме за живот вечен. А, раѓањето Христово, пак, е почеток на таа радост, бидејќи со самото доаѓање Христово, доаѓа светлината на денот и излегувањето од темнината во која тогаш човекот се наоѓал. Да се навратиме повторно во историјата, во тој период човекот се наоѓал во една многу тешка состојба, разни религии, многубоштво, а духовната глад постојано ја има во човекот. И таа често пати се дополнувала со некои т.н. славења, кои римските императори ги назначувале со едикти, а таков едикт имало и за да се прославува денот на сонцето, кое се поклопува со славењето на раѓањето Христово. Значи, од тој аспект денот на раѓањето на сонцето требало кај тие луѓе да им даде некоја утеха дека преку зголемувањето на денот, кој календарски се совпаѓал со тој период, се раѓала нова надеж, осознавање на вистината итн. Некаде околу IV век христијаните

почнале официјално да го празнуваат раѓањето Христово, бидејќи преку раѓањето Христово всушност целата Црква обзнаила за доаѓањето на Христос, вистинското сонце - сонцето на правдата, на Кого треба да му се поклонуваме, а не на некои глави на богови како, на пример, Сатурн, кој го сметале за бог итн. и во тие денови го прославувале незнајбожците во Рим", истакнува отецот.

радост, мир, утеха и надеж дека ќе ни даде правилна и вистинска насока во нашето живеење. Постот е изобразување, кое според старозаветното учење означува исчекување на раѓањето на Спасителот Христос. Во тие моменти ние се поистоветуваме со старозаветниот човек, кој живеел во покајание и во исчекување", укажува отецот Тасески.

СПОРЕД ЦРКОВНИТЕ КАНОНСКИ ПРАВИЛА НА ИКОНОСТАСИТЕ СЕ ПОСТАВУВААТ ИКОНИТЕ СО ЦРТЕЖИ НА БОЖЈИТЕ АНГЕЛИ И АПОСТОЛИ

ЗНАЧЕЊЕТО НА ПОСТОТ

Пред празникот почнуваат Божикните пости, кои некои ги извитоперуваат давајќи им материјална, а не духовна вредност?

"Овој 40-дневен пост е востановен во смисла на севкупното старозаветно исчекување на доаѓањето на Спасителот. Затоа, во тој период Црквата опередува да се празнуваат старозаветните пророци кои го исчекувале доаѓањето на Христос и пророкувале за Него, но не го доживеале она што го доживеале апостолите, како и што на едно место самиот Христос вели: 'Блажени се оние кои го гледаат ова', бидејќи тие многу сакале да го видат неговото раѓање. Целиот тој период го симболизира доаѓањето на Христа и подготовката на луѓето за неговото раѓање. Така и ние со постот изразуваме едно покајание за нашиот грешен живот и преку тоа покајание ја доживуваме најрадосната вест, а тоа е раѓањето на Спасителот. Значи, да се подготвиме преку покајание и молитва за доаѓањето Христово, кое во нас ќе донесе

Во денешно време народот се враќа во Црквата? Но, дали целта на враќањето кон корените е верата да се сфати како помодарство?

"Прво треба да се расчисти една работа, како што веќе рековме, христијанството е начин на живеење. Но, доколку во нас нешто суштински не се промени, во погледот на светот, во начинот на живеење, тогаш ние попусто се нарекуваме христијани, попусто одиме во Црквата за да нè видат некои други итн., или затоа што е празник, па ете традиција е да се појде во црква. Не! Ако се оди во црква, тогаш суштествено е тоа да се живее според заповедите Христови, бидејќи тоа да-

ва Божја помош. Ние одиме во Црквата Божја за да ја примиме таа Божја помош за да можеме да живееме онака како што Христос ни открил. Значи, ние треба да направиме некои суштествени промени во погледот и во начинот на живеење, во применувањето на тоа откровение кое ни го проповеда Црквата.

Ако откровението е Божјо, дадено од Христа, само тогаш може да ни стане јасно за христијанскиот начин на живеење, сè друго е некоја традиција која е недоволна и често пати знае да земе погрешна насока, а со тоа се губи суштината. Така е и во славењето, дали тоа е домашна слава или, пак, станува збор за исчекување на некој празник, како што е раѓањето Христово, ние треба да се подготвиме за тој живот кој ни го проповеда Евангелието, па да ја почувствуваме радоста на празникот и да празнуваме онака како што на Бога му е мило. Инаку, ако тоа го нема во нас, празнувањето во нашите животи нема да го има печатот на Христа, туку како што рековме, ќе заземе некоја друга конструкција", ни проповеда отец Горан Тасески за значењето на верскиот празник Божик.